

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. המידע על ים חיוני מאוד לחוקרים כמו גם לבני הדורות הבאים שכן בעזרתו יוכלו להכיר את אוסף הסיפורים הפרטיים ו הרחבה. לסיפור האישי שלכם יש אפוא חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אגרת פרויקט לציון 60 שנה למדינת ישראל. על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי נכון להיום

שם פרטי: צבי

פרטים אישיים לפני ובתקופת השואה

שמות ומקומות יש לרשום בדפוס- גם בלועזית במקומות המסומנים

שם נעורים:	בלועזית BRAND	רנד
מין: ז / נ תאריך לידה: 5 8 _1929	בלועזית zvi	צבי
ארץ לידה: פולין	בלועזית Ulucz	אולוטץ
שם פרטי ושם נעורים של האם: לאה וולפמן		
שם נעורים של האישה:		זה/הבעל זני המלחמה):
ארץ מקום המגורים: פולין	בלועזית Ulucz	לפני המלחמה אולוטץ
מקצוע לפני המלחמה:		מי
		מן מלחמה : פולין - אולוטץ
		? אילו?
		גיטו אולוטץ-שנה
		? אילו?
		מחנה סקזיסקו וורק C, מחנה צ'נסטוחוב-רקוב, מחנה בוכנוולד, מחנה קולדיץ, מחנה טרזינשטט
תאריך השחרור 1945 _8 _5		
לאן הלכת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? לקחו אותי לאנגליה		i
שם שנת העליה: 1948	האנייה: הגעתי עם מטוס	i

ז'ות סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

ז'תיך בזמן המלחמה
סוּת: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, מסתור או זהות בדויה ושם בדוי, פעילות ראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, השחרור וחזרה דם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע משמעותית להצלתך; בריחה/הגירה מאונס, פינוי/אוווקאציה

זמת העולם. זה היה בספטמבר, למחרת נודע לנו שהגרמנים נכנסו לפולין עם כוח אדיר ותוקפים גם את היהודים. התחלנו לברוח ול ידנו והתחילו לירות לתוך היער, תפסו יהודים גורו להם את הזקנים ואת הפאות. אני עם אחי יוסף, המשכנו לרוץ עד שהגענו לעיר ז הצבא הפולני בתוך היער כשהם נכנעו לגרמנים. הם אספו את כל היהודים והפחידו אותנו, עמדנו על יד הקיר עם ידיים למעלה, א. אבל אחרי כמה שעות עזבו אותנו והגענו לעיר טרנוב ושם הצלחנו לעלות לרכבת לעיר סנוק ושם היה גבול בין הרוסים לגרמנים- צלחנו לעבור אותו ולהגיע הביתה, בשנת 1941 פרצה מלחמת גרמניה-רוסיה, אנחנו גרנו ליד הנהר. הגרמנים נכנו לעיר שלו ולהאזור זדים ואוקריינים. את היהודים הוציאו לעבוד בירות בסביבה לחטוב עצים. בשנת 42' בחודש יולי קיבלנו פקודה מהאס אס לפנות את אספו את כולם והעבירו אותנו לעיר ברז'וב. שמה זחפו אותנו למשפחות יהודיות ואז עשו סלקציה (לא ידענו עד כדי כך שהם הולכים יים עם הילדים הקטנים שאירוי ב **בז'וב**, ואת היתר העמיסו על קרונות שמיועדות להובלת בהמות. דחוסים ונחנקים ללא אויר ומים, ראשון-מחנה פרוקוצ'ים-פלשוב על יד קרקוב, שם היינו תקופה קצרה.

ים עוד 2 אחים- יוסף ומאיר. מיד אחרי שהגענו שלחו אותנו לעבוד בתשתית לבניית קו רכבת באזור זלכנו כ-7 ק"מ הלוך ו-7 ק"מ חזור. עבדנו עבודת פרך במילוי אדמה בשביל הנחת פסי רכבת. 2 האחים ז הזאת קשה להם מידיי אז הם ברחו לגטו קרקוב ואני מידיי פעם ביקרתי אותם שם. אחרי כשבועיים תבנו גלויה ושלחנו אותה להורים ב **בז'וב**, קיבלנו תשובה שאין אף אחד ואז נודע לנו שהגרמנים זודים שנשארו ב **בז'וב** להורג ביער הסמוך לעיר.

ורנספורט הראשון לאושוויץ. האח השני -מאיר, הצליח להגיע לעבוד בבית החרושת לאמייל של שינדלר. ו ולא ידעתי ממנו יותר כי העבירו אותו למחנות אחרים.

זשוב והמשכתי לעבוד. העבודה שלי היתה למלא קרונות בחול כ-12 שעות, עבודה פיזית קשה. גפצעתי מאלית בהתנגשות 2 קרונות שהובילו חול בזמן חיבורם. עד היום יש לי סמנים ביד הפגועה. ישנם הרבה ליחו לעמוד במעמסה הכבדה, ירו בהם והם קבורים עד היום מתחת לפסי הרכבת. בהיותי במחנה יפה של טיפוס הבטן, שכבנו בצריף החולים עם 42 מעלות חום, כשנודע לנו שאוספים את החולים הוציאו אותי שני חברים בכוח והביאו אותי לעבודה וכך נשארתי בחיים.

שנה וחצי.

זרי סלקציה במחנה ירוז'לימסקה-פלאשוב, העבירו אותנו ברכבות אטומות וסגורות למחנה סקז'יסקו כשהגענו לשם ראינו שהמצב הרבה יותר גרוע, גרנו בצריפים, שכבנו במיטות 3 קומות והרבה אוכל לא רק שמי יודע מה היה בו. עבדנו שם במפעל לייצור פצצות גדולות ומוקשי ים, עבודת פרך של ממש. ייצור מוקשים על יד תנורים עם אבקה צהובה שנקראה "פיקרין". אנשים שעבדו בייצור מוקשים אלה, ס נפטרו מהרעלה של כל הגוף ובאחרים ירו. למזלי הרוסים התקרבו ואני לא הספקתי לעבוד במקום ך ניצלתי.

סלקציה העבירו אותנו לצ'נסטוחוב-רקוב למפעל לייצור פלדה (איזנהוטה). עבדתי על יד תנורים חמים ' הגלם בשביל לייצר פלדה. מצד אחד הוכנס חומר גלם ומצד שני נשפך לתבניות נוזל פלדה רותח. עבודה קשה עבורי, היינו שם עד ינואר 1945.

ונו לבוכנוולד, בגלל שהרוסים היו כבר במרחק קצר מהמחנה. בבוכנוולד היינו במחנה הסגר כחודש. עבירו אותנו למחנה קולדיץ, למפעל לייצור חלקים לטילים. הקור היה חזק, בגדים כבר לא היו, חוץ ליים היו נעלי עץ. אכלנו ושתינו מרק דלוח, היינו שם עד אמצע אפריל 1945. משם יצאנו לצעדת המוות אשר בצ'כיה. יצאנו מהמחנה כ-1500 איש, חלק הרגו בדרך וחלק קפא למוות. למחנה הזה הגענו כ-400 ים. הגענו בסוף אפריל. למזלנו הרוסים נכנסו למחנה טריזנשטט ב-8.5.45 לפני שהגרמנים הספיקו ומדה. כך שוחררתי על ידי הצבא הרוסי.

Formatted: Comment Text, Left

Deleted: ברז'וב

Deleted: ברז'וב

Deleted: ברז'וב

Deleted: אני נשארתי בפלאשוב והמשכתי לעבוד. העבודה שלי היתה למלא קרונות בחול כ-12 שעות עבודה פיזיות וקשות.

ז'ות סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

<p>ך בארץ סות: לימודים, תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה, דורות המשך</p>
<p>ני את לונדון והתנדבתי עם עוד חברים מהקבוצה לעלות לארץ, להילחם. הגיעו אנשים מההגנה, מהארץ שבועיים היו לנו אישורים לעלות. הייתי שייך למח"ל- מתנדבי חוץ לארץ.</p> <p>במחנה סנד-ג'ורס במרסיי כחודש כדי להתאמן קצת- בזריקת אבנים במקום רימונים ומשם בטיסה</p> <p>! השומר חיילו אותנו, קיבלנו חופש 3 ימים להכיר את תל אביב ואז הביאו אותנו למחנה שרגא ושם אה. לא כולם קיבלו רובה וכך יצאנו בלילה לקרב הראשון נגד הערבים. מזל שלנו שהיה לנו כמה יחידות שגם דוברת אנגלית. באותו מקום התנדבנו אני ועוד חבר. שלחו אותנו לבדוק פילבוקסים אם יש שם צברחו והפילבוקסים היו ריקים. חזרנו למחנה שרגא לתקופה קצרה ועברנו למחנה שער העלייה על יד י"ל"מבצע חירס", לשחרור הגליל. יצאנו מצפת, כבשנו קודם את מירון- גירשנו את הקאוגיים, טיהרנו זא עד שהגענו למלכיה.</p> <p>חנה פילון לוד ליד ראש פינה, אז יצאנו למשלטים-שמרנו על השטח.</p> <p>בשנת 1949, השתחררתי על מנת להצטרף לקבוצת בחורים, כולם מתנדבי מח"ל שגם השתחררו מהצבא בארץ אחרי מלחמת השחרור ולעזור בבניית הארץ ולהתיישב בה. נקראנו "חברה לבניית יישובים". קיבלנו בית בשייך-מוניס על יד חפירות תל קסילה שנקרא "בית בדיס" עבור ההכשרה שלנו. בין יסים, טכנאים וסטודנטים. חלק מהחברים יצאו ללמוד את המקצועות של בניית בניינים בחברת "סולל רות. אחרי ההכשרה הם יצאו להתיישבות וייסדו מושב שיתופי "כפר דניאל" בדרך לירושלים- אני כבר .</p> <p>בודה בעיריית תל אביב-יפו בתור טכנאי חשמל, בסוף 1949 בהיותי חבר בהכשרה. בהיותי בצבא הגיע מאיטליה ונפגשנו אחרי כל שנות המלחמה כשלא ידעתי ממנו במשך כל הזמן. זה האח האחד ויחיד משפחה הענפה שהיתה לי. מאוד שמחתי שהוא פה כי פתאום היה לי בית, גם הוא עבד קשה וחי בחדרה ה עם שני ילדים-בן ובת. בשנים האחרונות לחיי הוא חלה מאוד ונפטר בשנת 1990 בחדרה.</p> <p>זוד בעירייה במנהל הנדסה מחלקת מאור בעבודות חשמל שכללו חידוש תאורה ביפו, ברמזורים זביב, צופרי אזקה, תאורת רחובות וגנים ובמוסדות העירייה כגון: בתי ספר, גני ילדים וכדומה. כך שפרשתי לגמלה כמנהל מדור פיקוח במחלקת המאור בעיריית תל אביב.</p> <p>משפחה לתפארת. התחתנתי ב-56 עם אשתי רינה ילידת הארץ- הוריה הגיעו ארצה ב-1925 בעלייה נולדו לנו שני בנים- עופר ואביחי. עשינו הכל עבורם באהבה ונתנו להם את כל מה שאני לא זכיתי לקבל אה שעברה עליי.</p> <p>גרים ברמת גן. היום שני הבנים נשואים ומסודרים יש 4 בנים-גיא, עומר, שקד ורגב. כרת בתיה יש 2 בנות ובן-ענבר, ספיר ואלון.</p>

Deleted: בורסאי